

(Geen) controle

KERK & LEVEN

De euthanasiewet moet worden geëvalueerd en de controlecommissie fors bijgestuurd, stelt Luk Vanmaercke in dit Standpunt.

Onze wereldbol telt een kleine tweehonderd landen. Daarvan zijn er slechts vijf waar euthanasie wettelijk is toegelaten, met name België, Nederland, Luxemburg, Canada en Colombia. In die twee laatste landen zijn de voorwaarden erg strikt, enkel wie terminaal is, komt in aanmerking. In slechts twee landen is euthanasie op minderjarigen toegelaten, België en Nederland.

Op de wereldkaart zijn de landen die euthanasie aanvaarden dus slechts enkele vlekken, of zelfs stippen.

De overgrote meerderheid van de landen deelt de keuze van de Belgische

wetgever niet. Op zich is dat natuurlijk geen argument. Misschien zijn er in de toekomst nog meer landen die euthanasie zullen legaliseren. Dat België een uitzondering is, betekent niet noodzakelijk dat we verkeerd zijn, maar zou toch minstens moeten aanmanen tot grote voorzichtigheid.

Tot het uiterste

Helaas is het tegendeel waar. De euthanasiecultuur in ons land verglijdt van kwaad naar erger. Het volstaat blijkbaar niet dat we de meest ruime euthanasiewet ter wereld hebben, in de praktijk wordt de wet voortdurend tot het uiterste opgerekt. Het is een publiek geheim dat sommige artsen een loopje nemen met de wettelijke voorschriften en dat de Federale Controle- en Evaluatiecommissie Euthanasie (FCEE) zo goed als nooit ingrijpt.

Dat bleek vorige week nog maar eens toen een plaatsvervangend lid van die commissie geschokt opstapte. De commissie had zich gebogen over een aangifte die volstrekt niet overeenstemde met de wettelijke bepalingen. Een arts had euthanasie uitgevoerd bij een vrouw die niet meer in staat was haar wil duidelijk te maken. Dat is flagrant in strijd met de euthanasiewet. Niettemin vonden zes van de zestien leden van de controlecommissie dat de zaak niet moest worden doorverwezen naar het parket. Dat minieme aantal tegenstemmen volstaat en dus werd de zaak geklasseerd. Het lijkt een incident, maar dat is het helaas niet.

De controlecommissie doet haar werk niet naar behoren, zo eenvoudig is de realiteit.

Sinds 2002 zijn er naar schatting 17.000

mensen overleden na euthanasie (de cijfers voor 2016 en 2017 zijn nog niet publiek gemaakt). In al die tijd vond de commissie het slechts één keer nodig een zaak door te verwijzen naar het parket. Dan zijn er twee mogelijkheden. Ofwel zijn de Belgische artsen buitengewoon zorgvuldig, ofwel stelt de controle in de praktijk niet veel voor. Dat laatste is jammer genoeg de realiteit.

Alles kan en alles mag

Nergens zouden wetten zorgvuldiger moeten worden toegepast dan in kwesties van leven en dood. Zodra het over euthanasie gaat, blijkt die regel van gezond verstand in ons land niet van toepassing. De geldende euthanasiecultuur is er een van 'alles kan en alles mag'. Ook het euthanasiedebat is een aanfluiting. Zelden wordt er ten gronde gedebatteerd, meestal gaat het over spectaculaire individuele gevallen. Wie nuanceert, tegengas geeft en tot zorgvuldigheid aanmaant, wordt botweg afgeserveerd als iemand die de mensen graag laat lijden. Er is geen tegensprekelijk euthanasiedebat.

Ook de Kerk is monddood gemaakt. Haar standpunten worden niet meer gehoord.

Toegegeven, ze zit in een moeilijke

situatie. Doordat de Kerk in elke situatie tegen euthanasie is, is het niet evident om een prominente plaats te verwerven in het debat. Bovendien volgen lang niet alle katholieken de officiële lijn van de Kerk. Een eenvoudige kwestie is euthanasie nooit, ook niet onder gelovigen.

*Niettemin wordt het hoog tijd
dat ons land orde op zaken
stelt.* De
euthanasiewet
moet dringend
worden

geëvalueerd. De controlecommissie moet fors worden bijgestuurd. Als ze systematisch elke overtreding door de vingers ziet, maakt ze zichzelf overbodig. Nog één stap verder hebben we geen euthanasiewet meer nodig en doet iedereen gewoon zijn zin.